

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2018

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ (Ιωαν. ε΄ 1-15)
29 Απριλίου

Ἡ σημερινή εὐαγγελική περικοπή μᾶς ὁμιλεῖ γιὰ τὴ θαυμαστὴ θεραπεία ἐνὸς ἀνδρα, ὁ ὁποῖος κατέκειτο παράλυτος γιὰ τριάκοντα ὀκτὼ ὀλόκληρα χρόνια.

Στὴν πόλη τῆς Ἱερουσαλὴμ ὑπῆρχε ἓνα ἰδιαίτερος χῶρος, μία δεξαμενὴ μὲ πέντε στοές, ποὺ στὰ ἑβραϊκὰ ὀνομαζόταν Βηθεσδά. Στὸ μέρος ἐκεῖνο συγκεντρωνόταν πλῆθος ἀσθενῶν, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν καὶ ἐν γένει ἀνήμπορων ἀνθρώπων. Αὐτοὶ ἀποτελοῦσαν μιὰ ὄντως τραγικὴ εἰκόνα τῆς ἀνθρώπινης δυστυχίας, ἀλλὰ καὶ ἔκφραση τῆς θλίψεως, τῆς ὀδύνης καὶ τοῦ πόνου. Ἐκεῖ ἀκούγονταν ἀπὸ τοὺς ταλαίπωρους αὐτοὺς ἀσθε-νεῖς κραυγὲς πόνου καὶ ἀδημονίας, ἱκεσίες καὶ παρακλήσεις, ὥστε νὰ τύχουν βοήθειας.

Ταυτόχρονα, ὅμως, ὅπως χαρακτηριστικὰ ἐπισημαίνει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ὑπῆρχε στὸ χῶρο ἐκεῖνο ὑπομονὴ καὶ πολλὴ καρτερία. Ὅμιλώντας ὁ ἴδιος εἰδικότερα στὸν ἐπὶ τριάντα ὀκτὼ ἔτη παράλυτο, χαρακτηρίζει «ἐκπληκτὴ» τὴν καρτερίαν του, ἐπειδὴ παρέμενε καὶ ὑπέμενε στὸν χῶρο τῆς δεξαμενῆς, χωρὶς συγγενεῖς καὶ φίλους, μόνος καὶ ἀβοήθητος. Τὸ ἴδιο πάντως ἄγρυπνοι καὶ καρτερικοὶ ἦταν καὶ οἱ ἄλλοι ἀσθενεῖς, ἀφοῦ ἦταν ἄδηλος ὁ καιρὸς παραζόταν τὸ ὕδωρ. Ἐρμηνεύοντας ὁ Εὐθύμιος Ζιγαβηνὸς τὸ «ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινε ἐν τῇ κολυμβήθρα, καὶ ἐταράσσετο τὸ ὕδωρ», λέει πῶς τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας δὲν γινόταν βέβαια συνεχῶς, ἀλλὰ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό. Ὁ χρόνος τέλεσής του ἦταν ἄγνωστος στοὺς ἀνθρώπους. Ἐπειδὴ, ὅμως, αὐτὸ λάμβανε χώρα πολλὰς φορὲς κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ἔτους, οἱ ἀσθενεῖς εὐρίσκοντο συνεχῶς στὸν χῶρο τῆς δεξαμενῆς, γιὰ νὰ εἶναι ἔτοιμοι νὰ εἰσέλθουν σὲ αὐτή. Ὅλοι δὲ οἱ ἀσθενεῖς εἶχαν καὶ κάποιο δικό τους, ὥστε νὰ τοὺς ὑπηρετεῖ καὶ νὰ τοὺς σπρώξει στὸ νερό. Μόνον ὁ παραλυτικὸς ἦταν μόνος ἐκεῖ. Παρόλα αὐτὰ δὲν δυσανασχετοῦσε. Στὸν διάλογό του μὲ τὸν Κύριο, ἐπιδεικνύει τὴν ἐσωτερικὴν του ποιότητα. Ὅταν ὁ Χριστὸς τὸν ρώτησε ἐὰν θέλει νὰ γίνῃ καλά δὲν ἀντέδρασε μὲ κακότητα καὶ ἀπελπισία. Πολὺ περισσότερο δὲν στενοχωρήθηκε ἀπὸ τὴν ἐρώτησιν ποὺ τοῦ ἀπηύθυνε ὁ Κύριος· δὲν ἔδειξε νὰ τοῦ φταίει κανεὶς. Ἀπαντᾷ μὲ πραότητα, ἀλήθεια καὶ πόνο «Κύριε, ἀνθρώπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν παραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει».

Τότε ὁ Κύριος τὸν εὐσπλαχνίζεταί, τὸν θεραπεύει καὶ τοῦ λέει «ἶδε ὑγιὲς γέγονας· μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χειρόν σοί τι γένηται», πρᾶγμα ποὺ ὅπως ἐρμηνεύει ὁ ἅγιος Ἀμφιλόχιος ὁ

ἐπίσκοπος Ἰκονίου, σημαίνει πὼς ἡ ἁμαρτία του ἦταν ὑπεύθυνη γιὰ τὴ μακροχρόνια ἀσθένειά του.

Ἡ συνομιλία τοῦ παραλυτικοῦ μὲ τὸν Κύριο ἀποδεικνύει καὶ ἀναδεικνύει τὴν πίστη καὶ τὴν ἀνδρεία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ μὲ συναίσθηση ὑπομένει. Ἡ πίστη του φαίνεται στὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο δέχθηκε τὴν προσταγή: «ἔγειρε, ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει». Καὶ ἡ ἀνδρεία του ἀποκαλύπτεται ἀμέσως μετὰ τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας, ὅταν, παρὰ τὶς κατηγορίες τῶν ἄλλων γιὰ διῆθεν καταπάτηση τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου, ὄχι μόνο δὲν ἀρνήθηκε τὸν εὐεργέτη του, ἀλλὰ τὸν ὁμολόγησε.

Ἀδελφοί μου, ὁ πόνος καὶ ἡ δοκιμασία τοῦ παραλυτικοῦ εἶναι πράγματα μὲ τὰ ὁποῖα δοκιμάζεται καθημερινὰ ἡ ἀντοχὴ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἄλλοι λιγότερο καὶ ἄλλοι περισσότερο. Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει ἄνθρωπος ποὺ νὰ περάσει τὴ ζωὴ του χωρὶς θλίψη.

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἐπεσήμανε στοὺς μαθητές του αὐτὴ τὴν πραγματικότητα ποὺ ἐπιφυλάσσει αὐτὸς ὁ κόσμος «ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ θλίψιν ἔξετε». Ἐφόσον κάποιος ζεῖ ἐπὶ τῆς γῆς θὰ συνυφαίνει τὴ ζωὴ του μὲ τὸν πόνο καὶ τὴ θλίψη καὶ τὴ δυστυχία. Καὶ αὐτὸ ἰσχύει ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ἐὰν εἶναι εὐσεβὴς ἢ ἀσεβὴς, πιστὸς ἢ ἄπιστος. Ὁ τρόπος, ὅμως, ποὺ ἀντιμετωπίζει τὶς θλίψεις, τὴν ἀσθένεια καὶ τὴ δοκιμασία, θὰ φανερώσει τὴν πνευματικὴ του κατάσταση, ἡ ὁποία θὰ προκαλεῖ ἢ ὄχι τὸ θαῦμα στὴ ζωὴ.

Στὴν ἀγωνία καὶ στὴν ἀναμονὴ τοῦ ποθητοῦ θαύματος, ἅς ἐνισχυόμαστε ἀπὸ τὴν ἀψευδῆ διαβεβαίωση τοῦ ποιοῦντος μεγάλα καὶ θαυμαστὰ Κυρίου, λέγοντος «θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον».

[dkpdf-button]